

Z OBSAHU	Demokracie nebo vláda anonymity?	04
	Hrozí světu „křesťanský fundamentalismus“?	05
	Maxmilián Maria Kolbe. Ve službě životu	07
	Ctnost tolerance. Tolerance není lhostejnost ani souhlas	09

TRADICE OTCŮ

Z kázání svatého biskupa Augustina (354–430)

Kdykoli nás postihne nějaké trápení či soužení, je to pro nás napomenutím i výstrahou. Neboť ani sama naše svatá Písma nám neslibují pokoj, bezpečí, klid. Evangelium nezamlčuje ani soužení, trápení a pohoršení. *Ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen. Co vlastně dobrého kdy přinesl tento život už od doby prvního člověka? Od tehdy člověk propadl smrti, od tehdy ho stihla kletba, z níž nás vysvobodil až Kristus Pán.*

Nemáme však, bratři, reptat, *jako někteří reptali, jak říká apoštol, a umřeli za to na hadí uštknutí.* Co tak neobvyklého, bratři, postihuje právě teď lidské pokolení, čím by netrpěli již naši předkové? A kdy musíme trpět něco takového, o čem víme, že to postihlo už je? Jistě shledáváš, že lidé reptají na svou dobu, že prý to bylo za dob našich rodičů lepší. Kdyby se mohli vrátit zpět do časů svých rodičů, i tam by reptali. Určitě si myslíš, že ty minulé časy byly dobré; jen proto, že už ti nepatří, proto jsou dobré.

Jsi-li už zbaven kletby, jestliže jsi už uvěřil v Božího Syna a znáš-li už svatá Písma a byl jsi v nich vychován, divím se, že si můžeš myslet, že Adam žil v lepší době. I tvoji rodiče nesli Adamovo břímě. Je to přece ten Adam, kterému bylo řečeno: *V potu své tváře budeš jíst chléb, s námahou budeš obdělávat zemi, ze které jsi byl vzat, trní a bodláčí ti bude plodit.* To si zasloužil a to má, stihlo ho to podle spravedlivého Božího soudu. Proč tedy považuješ minulou dobu za lepší než tu, ve které žiješ? Od prvního Adama až k Adamovi dneška jen práce a pot, trní a bodláčí. Nebo jsme zapomněli na potopu? Zapomněli jsme na kruté doby hladu a války? [...] Což se všichni, když o nich slyšíme nebo čteme, nechvějeme hrůzou? Měli bychom tedy za naši dobu spíše děkovat, než na ni reptat.

Juan de Juanes: Postřední večere (1560). Foto: Wikipedia

Láska Nejsvětějšího Srdce

Před svým kněžským svěcením jsem kdesi narazil na větu, která má pocházet od svatého Jana Marii Vianneye: „Kněz je láska Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.“ Hluboce se zaryla do mého nitra a stále mě provází na prvních krocích v kněžském životě.

„Kněz je láska Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.“ Je to právě a na prvním místě v knězi a skrze kněze, že chce Syn Boží působit ve světě. Kristus kněze nemiluje více než ostatní Boží děti, ale miluje ho zvláštním způsobem, neboť si ho vyvolil, aby Ho kněz zpřítomňoval v tomto světě, aby jednal v Jeho osobě jakožto *Alter Christus*, aby v tomto světě ukazoval milosrdnou a láskyplnou tvář Boží, aby se obětoval a pečoval o spásu lidí jemu svěřených, tak jak to činil sám Ježíš z Nazaretu.

„Kněz je láska Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.“ Kněz má čerpat z této nekonečné lásky, která ho tak mimořádným

způsobem pojí se samotným Božím Synem. Jeho vyvolení Kristem vyžaduje úplné odevzdávání se do rukou Božích, které při svém kněžském svěcení vyjádřil dvěma jednoduchými slovy: „Zde jsem!“ Nejedná se o romantické přitakávání dvou zamilovaných, ale vyžralou odvahou zcela se nechat strávit Boží láskou, aby jednou slovy svatého apoštola Pavla mohl říci: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20).

„Kněz je láska Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.“ Kněz má být co nejlepším obrazem Ježíšova Nejsvětějšího Srdce. Má být podstatně spojený se Slovem Božím; kněžské srdce má být domem Božím a bránou nebe. Ve svém srdci má kněz být v neustálém spojení s Bohem a věřícím má ukazovat vhléd do nebeského království již tady a teď, být v zárodku. Kněžské srdce má být plné dobroty a lásky, pokladnice Boží moudrosti a umění,

Dokončení na str. 2 dole

Foto: news.aol.co.uk, novinite.com

Benedikt XVI. se modlí za Norsko

Svatý stolec vyjádřil solidaritu norskému národu, který oplakává téměř stovku mrtvých, kteří zemřeli při útocích v Oslu a na ostrově Utøya. Vatikánský státní sekretář kardinál Bertone zaslal papežovým jménem soustrastný telegram norskému králi Haraldovi V.

Papež Benedikt XVI. se za oběti teroristického útoku v Norsku modlil i při pravidelné nedělní modlitbě Anděl Páně z Castel Gandolfo. „Modleme se za oběti, zraněné a jejich blízké. Znovu vyzývám všechny, aby navždy opustili cestu nenávisti a upustili od logiky zla.“

Apoštolský nuncius v Norsku Mons. Emil Paul Tscherrig označil v rozhovoru pro Vatikánský rozhlas páteční útoky za „katastrofu“ a za „lidské šílenství“. „Tyto činy jsou iracionální a těžko je chápat, ať už jsou spáchány z osobních či politických důvodů. V každém případě je to neuvěřitelné,“ uvedl nuncius v Norsku.

Šok z „útoku na demokratické instituce a na nevinné mladé lidi, kteří se shromáždili, aby diskutovali o politických tématech“, vyjádřil také generální sekretář Světové rady církví, norský luteránský pastor Olav Fykse Tveit. „V dobách, jako je tato, potřebuje norský lid i vláda solidaritu mezinárodního společenství a modlitby církve po celém světě. Poznali jsme realitu, v níž žije mnoho jiných lidí na světě, kde násilí proniká do životů nevinných. Modlíme se, aby Norsko zůstalo i v budoucnosti otevřenou a mírumilovnou zemí,“ uvedl pastor Olav Fykse Tveit.

TS ČBK, RaVat

Ve východní Africe zemřely hladem již desítky tisíc lidí

Dokončení ze str. 1

trpělivé a nejvyšší milosrdné. Tak jako bylo Srdce Ježíšovo za hříšníky obětované, tak i kněz má přinášet oběti za své hříchy a hříchy tohoto světa.

„Kněz je láska Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.“ Kněz má být bránou, kterou neustále proudí tento nevycerpateľný zdroj milosti a požehnání. I proto se kněz zavázal životem v celibátu: aby se mohl vydávat všem bez rozdílu. Kněz má štědře předávat, co sám zdarma dostává v hojnosti, v síle Ducha Svatého pokračovat v Kristových šlépějích.

Když o tom přemítám, začne se mi chvěti srdce bázní před Bohem, neboť se cítím neschopným adekvátně odpovědět na lásku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Zdá se to být úkol nad lidské síly. To ale pro Boží děti a zejména pro kněze nesmí být pádný argument: jistě, u lidí je to nemožné, u Boha je však možné všechno. I proto my kněží potřebujeme modlitbu těch, k nimž jsme byli poslání, potřebujeme jejich oběti, lásku, odpuštění, trpělivost a pomoc, byť se může zdát, že o to nestojíme. Cítím za to obrovskou vděčnost.

P. Tomas van Zavrel
novokněz a farní vikář v Sušici

Katastrofální sucho v regionu Afrického rohu způsobilo potřebu okamžité pomoci pro 12 milionů lidí, z nichž v Somálsku je jich 3,5 milionu. V Římě se sešla Organizace spojených národů pro výživu, FAO, aby vyzvala členské státy k urychlenému uvolnění 120 milionů dolarů na okamžitou pomoc a další 1,6 miliardy na dlouhodobou pomoc. Účastníci zasedání FAO konstatovali, že každý den prodlení přináší další oběti. Členové nevládních organizací činných v Africe dlouhodobě však při této příležitosti upozornili, že mezinárodní společenství a FAO nereagovalo na výzvy o pomoc, které přicházejí s velkou naléhavostí již několik měsíců.

Mluví vysokého komisaře OSN pro uprchlíky Laura Boldrini Vatikánskému rozhlasu řekla: „Je to jedna z nejdratičtějších humanitárních krizí, kterými byla planeta postižena. Je zapotřebí více odpovědnosti. Lidé již několik týdnů opouštějí Somálsko, aby našli útočiště v Keni a Etiopii. Vyprávějí o útocích, které na ně podnikají různé ozbrojené skupiny, a o dětech, jejichž těla rozsápaná hyenami leží podél cest. Situace je opravdu dramatická. I ty děti a dospělí, kteří jsou již v táborech, a trpí hladem již dlouhou dobu, už nejsou schopni reagovat na vyživovací terapii a umírají. Situace je opravdu úděsná a je zapotřebí celosvětové mobilizace, protože celá pokolení Somálců umírají.“

Zajištění potravinové pomoci je však velmi obtížné, protože celá území Somálska jsou kontrolována islámskými vzbouřenci, kteří odmítají pomoc ze Západu.

RaVat

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Křesťané Krnovu

Římskokatolická farnost Krnov spolu s Kazatelským střediskem České dominikánské provincie připravila na poslední červencový týden městskou misií, jejímž cílem bylo oslovit obyvatele města a představit jim křesťanskou víru a život Církve. Průběh misie zajišťoval tým misionářů, složený z dobrovolníků z celé země, řeholníků i laiků.

Misie jsou zaměřovány především na lidi, kteří stojí vně katolické církve. Mají být příležitostí k osobnímu rozhovoru o víře, křesťanství nebo o otázkách dotýkajících se smyslu a cíle života. Členové misijního týmu zvou obyvatele města na připravený program a nabízejí jim rozhovor.

„Misie je příležitostí setkání člověka s člověkem a člověka s Bohem. Každé takové setkání, pokud probíhá v duchu pokory a lásky, je obohacující. Misionáři přicházejí se srdcem na dlaní, aby pozvali k zamyšlení nad velkými věcmi, které pro nás učinil Pán Ježíš, a aby také posloužili radou či modlitbou a požehnáním. Často nevidíme Boží milosrdenství pro četné předsudky zaseté někdy v minulosti. A to je škoda. Misie může pomoci vyjít z jistého uzavření ven, na světlo,“ říká P. Pavel Mayer OP, spirituál misie.

Součástí misie byl bohatý kulturní a vzdělávací program – mj. divadelní představení, koncerty i zajímavé přednášky. Zvláštní program byl připraven pro děti. V rámci misie se uskutečnily také Dny otevřených dveří místních kostelů.

Aktuální zprávy z misie jsou k dispozici na webové adrese <http://misie.op.cz>.

KS ČDP

Nový nuncius pro Českou republiku

Ve čtvrtek 28. července potvrdilo české vyslanectví v Dublinu, že dosavadní papežský nuncius v Irsku zaujme post nuncia v Praze. Diplomatičtí souhlas už Česká republika udělila. Nuncius Giuseppe Leanza (1943) se narodil v italském Cesaru, vysvěcen byl roku 1966. Po získání doktorátu kanonického práva vstoupil do diplomatických služeb Svatého stolce: působil v Paraguaji, v Ugandě, v USA a v sekci pro zahraniční vztahy Římské kurie. V roce 1990 ho Jan Pavel II. jmenoval apoštolským nunciem na Haiti, o rok později byl pro-nunciem v Zambii a Malawi. V roce 1999 byl jmenován do Bosny, pak do Slovinska, do Makedonie a Bulharska. V únoru 2008 byl Benediktem XVI. jmenován nunciem v Irsku. Přesné datum nástupu do Prahy není zatím známo.

Irish Times, materiály Kurie

Madrid se chystá přivítat milion mladých lidí na Světových dnech mládeže

Světové dny mládeže, kdy se kolem papeže shromáždí tisíce mladých lidí ze všech kontinentů, se letos budou konat od 16. do 21. srpna v Madridu. Podle rezervačního programu „Forwardkeys“ se počet rezervací letenek do Madridu na Světové dny mládeže zvýšil oproti roku 2010 o 150 %. Město Madrid odhaduje, že tuto světovou událost budou sledovat 4 tisíce médií z pěti kontinentů.

Madridský úřad pro turistiku pořádá pro účastníky tři zájezdy: „Nejdůležitější místa Madridu při Světových dnech mládeže“ pro zdravotně postižené, „Papežský Madrid“ a „Madridské kostely“. „Světové dny mládeže 2011“ a „Madrid pro vás, duchovní dědictví“ jsou názvy dvou uvítacích publikací nabízených poutníkům a poskytujících užitečné informace o hlavním městě. Zřizují se stanoviště s turistickými informačními službami. Město Madrid také připravilo duchovní a kulturní akce, jako je výstava „Dojatý krásou“, jež představuje předměty, které inspirovaly architektka Antonia Gaudího, nebo speciální průvodce po Museo del Prado, jež se soustředí na významná výtvarná díla zobrazující Krista.

Fides

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

Ježíš jim řekl: „Pojďte i vy někde na opuštěné místo a trochu si odpočňte“ (Mk 6,31). Tato důležitá a útěšná slova najdeme v evangeliu. Pán je říká učedníkům po té, co se vrátili z misijní služby. Ale říká je také všem, kdo se různým způsobem lopotí a jsou obtíženi. Občasná změna prostředí a vydatný odpočinek patří k našemu pozemskému putování.

V běžném životě slouží pro nezbytné vydýchnutí sváteční den, především neděle. Už samotný název napovídá, že tento den nedělám nic, co vyčerpává. Veškeré nedělní činnosti mají být spíše pohodou k oslavě Boží a k radosti našich blízkých. Kostel, kde se v neděli slaví Eucharistie, je pak tím privilegovaným místem, na které nás zve sám Ježíš, aby nás občerstvil svým slovem a naplnil svou láskou. Kéž bychom prožívali Mši svatou spíše jako chvíli Boží oslavy a radostného čerpání, než namáhavého konání.

V létě většina z nás tráví delší období na novém místě, oproštěném od každodenního shonu a ruchu spěchající civilizace. I zde je s námi Pán, který nejlépe ví, jak děti potřebují prázdniny a dospělí dovolenou. Je s námi, aby chránil náš odpočinek a pomohl nám nalézt pravý způsob regenerace a obnovy sil.

Ježíšova výzva změnit místo a odpočinout si je součástí radostné zvěsti – evangelia. Přeji Vám, milí čtenáři, abyste ji nepřeslechli, radovali se v Pánu a prožili odpočinkovou dovolenou.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců*

Dovolená RC Monitoru

Také *RC Monitor* se v nadcházejících dnech chystá na dovolenou. Další, sedmnácté, číslo vyjde až v září, s datem vydání 11. 9. 2011. Všem čtenářům a jejich blízkým přejeme pokojné dny.

redakce

DEMOKRACIE NEBO VLÁDA ANONYMITY?

Panuje v demokraciích nějaká hodnotová kontinuita? Čím je určována? Není jejich dějinná orientace temná a snadno ústící do jakékoli totality?

Úmrtí posledního následníka císařského trůnu vzedmulo v evropské veřejnosti vlnu emocí, třebaže Rakousko-Uhersko si dnes prakticky nikdo nepamatuje. Otto von Habsburk navíc nikdy na trůn neusedl. Byl sice plných 20 let poslancem Evropského parlamentu, ale důvod zájmu o jeho osobu nespočíval ani tak v jeho politické činnosti. Spočíval v příslušnosti k rodině, která mnohým lidem a možná i k jejich vlastnímu podivu stále zprostředkovává vědomí historické kontinuity, ba jakéhosi bezpečného zakotvení v dějinách, jejichž smysl se ve stávajících demokraciích hledá stále hůře.

Monarcha, živý symbol

Postava monarchy má nespornou symbolickou sílu, která politicky sjednocuje, vytváří společenské vztahy, ba dokonce zprostředkovává transcendentní odkaz. Konkrétní panovník sice mohl být podle okolností lepší nebo horší, méně či více inteligentní, poctivý či méně poctivý, ale v každém případě nebyl anonymní, a nevládl jako jednotlivec, ale jakožto příslušník určité rodiny, která každému vytváří citelnou zpětnou vazbu či korektiv. Panovník proto mohl vzbuzovat v občanovi emoce, pozitivní i negativní, mohl být milován, tolerován i nenáviděn, ba dokonce mohl pohnout občana, aby mu odpustil, a to přinejmenším právě ve chvíli, jakou je odchod z tohoto světa. Panovníci zkrátka sdílejí s občany své země jejich pomíjivý pozemský úděl.

Abstraktnost demokracie

V demokraciích se mají věci zcela jinak. Živý symbol, utvářející společnost, je v nich vyměněn za zcela neosobní, chladný princip. Ústava je verbální projekt, k němuž nelze pojit mezilidské vztahy jinak než abstraktně, a emoce také nevzbuzuje. Konkrétní celoživotní odpovědnost vládců je v demokracii navíc vystřídaná volebními turnusy politických stran, je-

jichž představitele běžný volič nevolí, ale jsou mu zkrátka předloženi, aby jim na určitou dobu dal volnou ruku k vládě. Dotyční představitelé pracují ve svých funkcích jako vyměnitelní úředníci, takže odpovědnost je jim zadávána dočasně, anonymně a nesouvisí s jejich rodinnou příslušností. Dříve či později pak zmizí ze scény zpět do svého soukromí. Běžný volič si tak neustále připadá jenom jako divák, který může projevovat spokojenost či nespokojenost, popřípadě se o příštích volbách nadchnout pro jinou politickou stranu anebo rezignovat na všechny.

V abstraktním bezcestí demokracie chybí plně lidské společenství, protože záměrně nechce odkazovat nad pozemský horizont.

Panuje však v demokraciích nějaká hodnotová kontinuita? Čím je určována? Není jejich dějinná orientace temná a snadno konvertibilní na jakoukoli totalitu? V každém případě souvisí s oním záhadným, již dávno globálním ekonomickým systémem, který postrádá tvar i tvář. Je anonymní.

Hovoří-li se v médiích např. o státním dluhu Spojených států amerických, bývá, byť zřídka, zmíněna příslušná astronomická částka, ale nikdy se nemluví o tom, komu se má splácet? Hypotetickou otázkou po existenci konkrétních věřitelů lze označit za projev nějaké konspirační teorie a místo toho lze říci, že ve skutečnosti je dluh pouhým číselným údajem, o který se zajímá nanejvýš jen nějaký filantrop. V takovém případě se však selský rozum táže, proč z toho dělat takové drama. Kdyby však – čistě hypoteticky – tito konkrétní věřitelé opravdu existovali, byli by také jenom obyčejnými

smrtníky, kteří i přes svoji neospravedlnitelnou nezávislost na ekonomickém systému potřebují být vykoupeni Kristem. Týká se to bankéřů, burzovních spekulantů i filantropů. Výsledek je však v obou případech stejný.

Člověk místo Boha

V demokraciích je člověk vydán vládě anonymity, stává se hříčkou svých sobeckých emocí, zejména těch negativních: despektu i zášti vůči levičákům či pravičákům anebo zákulisním režisérům, ať už skutečným či hypotetickým. Mediální scéna je plná těchto rádooby nezúčastněných emocí, které nevěstí nic dobrého. V abstraktním bezcestí demokracie chybí plně lidské společenství, protože záměrně nechce odkazovat nad pozemský horizont.

Je spuštěn mechanismus, ve kterém je všechno nastaveno tak, aby člověk oslavoval sám sebe namísto Boha. V tomto směru se iniciativě meze nekladou. Panuje naprostá svoboda, ba dokonce je kreativně rozšiřována o nové a nové svobody, nová a nová práva. Nežádka na úkor práv někoho jiného, žijícího třeba na jiném kontinentu, a nežádka také na úkor rozumu, např. trápí-li se filantropové přelidněním a pečují-li o redukci počtu životů těch druhých již od jejich početí. Říká se tomu pokrok. Toto vágní náboženství se ujalo.

Otázkou však je, není-li toto náboženství obyčejným podvodem, který lidem přináší zdánlivé řešení jejich problémů za vysokou cenu odpadnutí od pravdy. Tak alespoň definuje *Katechismus katolické církve* politickou formu sekularizovaného mesiášství (KKC, 675–676).

P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)

P. Milan Glaser SJ
vedoucí české sekce
Radia Vaticana

HROZÍ SVĚTU „KŘESŤANSKÝ FUNDAMENTALISMUS“?

Ve jménu jakých ideí vraždil norský atentátník Breivik

Světová média jsou plná toho, že norský vrah Breivik je „křesťan“, dokonce prý „fundamentalistický“. Je opodstatněné hledat souvislost mezi Breivikovými hrůznými činy a jeho údajným křesťanstvím?

Hrozí světu „křesťanský fundamentalismus“? Tuto otázku si zcela vážně kladla ve svém zpravodajství v souvislosti s norskou tragédií i Česká televize. Atentátník A. B. Breivik se prý vydává za „křesťana“ a „konzervativce“. Ano, křesťany se prohlašovali před volbami roku 1946 i čeští a slovenští komunisté. Co si pod tímto pojmem představovali, názorně demonstrovali po únoru 1948.

Breivik křesťan

Světově vlivná média jsou plná toho, že Breivik je „křesťan“, dokonce prý „fundamentalistický“. Poněvadž svět má hrůzu ze slovního spojení „fundamentalistický muslim“, které si dává do souvislosti s vraždami a pumovými atentáty, je třeba zafixovat v lidském povědomí se stejným odstrašujícím účinkem i výraz „fundamentalistický křesťan“. O to usilují nepřátelé Kristovi už hodně dlouho. Nepovedlo se. V celých dějinách 20. století není znám jediný případ vraždy nebo atentátu z křesťanské náboženské motivace. Pokud někdo předloží jako protipříklad Severní Irsko, tak atentátníci IRA nikdy nebyli praktikujícími katolíky, nýbrž marxisty s nacionalistickou, nikoli náboženskou ideou. Podobně i žháři potratových klinik a vražedné jejich lékařů v USA byli vždy zapšklými jedinci bez výrazného vztahu k Ježíši Kristu. Projevuje se jasný rozdíl mezi Mohamedem, jenž dal mnoho lidí popravit, a Ježíšem Kristem, který se nejenom proti lidskému životu nikdy neprovinil, ale naopak sám položil svůj život za jiné.

Breivik zednář

Případ Breivik se zatím nabízí jako jediná příležitost, jak položit rovnítko mezi „islámský“ a „křesťanský“ fundamenta-

lismus. Proto se už méně uvádí, že Breivik až do spáchání svého krveprolití byl i svobodným zednářem, náležel k oselské lóži Solene, objevil se i snímek v jeho rituálním úboru. Křesťanství (především katolické) a zednářství jsou absolutně neslučitelné. Oselská lóže Breivikův zločin odsoudila a vyloučila jej ze svých řad. Neexistují žádné důkazy, že by mezi Breivikovým členstvím v zednářské lóži a jeho vraždami byla nějaká spojitost. Proč ale média tuto spojitost hledají mezi nimi a Breivikovým údajným křesťanstvím?

Postoj katolické církve k norské tragédii je jednoznačný. Masakry nevinných obětí jsou podle katolického katechismu hříchy volajícími do nebe.

Aniž bych zpochybňoval nevinu oselské lóže na Breivikových zločinech, v dějinách zednářstva by se k nim dalo najít daleko více podkladů než v dějinách křesťanství. Zednářství od svého vzniku vždycky stálo za většinou světových spiknutí a revolucí, kolektivních i individuálních atentátů (zvláště odporná je vražda ekvádorského katolického prezidenta svatého života Garcíi Morena).

Breivik psychopat

Je pravdou, že Breivik se na svých internetových stránkách ke křesťanství formálně hlásí. Byl pokřtěn v 15 letech ve státní luteránské církvi. Skandinávský luteranismus je však tak silně poznamenán racionalismem a postmodernismem, že jeho „křesťanství“ nutno dát do závorky. Naprostá většina pastorů považuje evangelní příběhy za mýty a odmítá Kristovy zázraky včetně reality zmrtvýchvstání. Breivik sám do kostela na bohosluž-

Oselská katedrála po skončení vzpomínkové bohoslužby za oběti masakru. Foto: uk.ibtimes.com

by téměř vůbec nechodil, a jak sám píše na internetu, k Bohu a k Ježíši Kristu prý zaujímá lhostejný postoj. Jeho křesťanství je údajně ryze „kulturní“ s protiislámským ostnem. Podle sdělení italského sociologa Massima Introvigneho napsal výhrušný dopis i papeži Benediktu XVI. K Breivikovi se nadšeně hlásí i tzv. norská satanistická církev, která zveřejnila jeho 1500stránkový spis, plný okultismu ve stylu New Age, zednářského synkretismu a obdivu ke starému skandinávskému

pohanství, v němž chybí jakýkoliv náznak „křesťanského fundamentalismu“.

Je zřejmé, že se jedná o totálně zmatenou osobnost se známkami psychické poruchy. Jestli byl jediným pachatelem nebo byl napojen ještě na jiné, odhalí (snad) vyšetřování, nám se k tomu nepřísluší vyjadřovat.

Postoj katolické církve k norské tragédii je jednoznačný. Jasně a srozumitelně ho sdělil světu sám papež Benedikt XVI. Masakry nevinných obětí jsou

podle katolického katechismu „hříchy volajícími do nebe“. Proto právě u „fundamentalistických“ katolíků, kteří berou katolickou nauku opravdu „fundamentalisticky“, tj. „smrtelně vážně“, existuje nejspíš procentuálně nejvyšší jistota, že odtud zločiny á la Breivik nehrozí.

Radomír Malý
(Mezitimulky redakce)

PhDr. Radomír Malý
historik a publicista

ČÍNA: KONEC POLITIKY JEDNOHO DÍTĚTE?

Čína chce kvůli nedostatku pracovních míst v roce 2015 skončit s politikou jednoho dítěte! Ale ne skutečně.

Dlouho jsem byl zvědav, co přiměje čínskou komunistickou stranu, aby opustila politiku jednoho dítěte nastolenou roku 1980, v roce mé první návštěvy Číny. Nyní to víme.

Tím, co přivedlo změnu v kolektivním názoru strany, jistě nebyly rozhořčené stížnosti Číňanů proti tomuto útoku na jejich rodiny a děti. Strana se nikdy nerozpakovala lidem, které ovládá, vnucovat svou vůli. Myslí si zřejmě, navzdory frázím o opaku, že čínské masy jsou tu proto, aby sloužily státu, a ne obráceně. Kritizovat stranu je v Číně zločin a kritikům se nevěnuje pozornost, nýbrž jsou trestáni.

Strana si také nedělá žádné starosti o miliony dětí, těch narozených i nenarozených, jež jsou oběťmi této politiky. Vždyť politika kontroly porodnosti znamená odstraňování lidských bytostí. Tón jí udal drobný Teng Tsiao-ping už v roce 1979, když řekl: „Užívejte jakýchkoli prostředků, jež budou nutné (k řízení čínské populace), ale dělejte to! S podporou čínské komunistické strany se nemáte čeho bát.“ A straničtí funkcionáři „to dělali“ od té doby čínským ženám v míře 7 až 10 milionů umělých potratů ročně.

Začalo stranické vedení konečně litovat masivního porušování lidských práv, spojeného s touto politikou? To sotva. Vedoucí kádry musí být notně otrlé, vysílají-li mobilní potratové oddíly, aby

pátraly po těhotných ženách, věznily je za porušení politiky jednoho dítěte, a pak je přinutily k potratu nebo sterilizaci proti jejich vůli. Je tuze nepravděpodobné, že by se Hu Jintao ztrápený vinou jednoho dne probudil a řekl si: „Toto je nesprávné“.

Nikoli. Důvod, proč současná populační politika může skončit, vůbec nesouvisí s ohledy na lidská práva, ale s chladnými hospodářskými propočty. Jako důsledek odstranění 400 milionů produktivních mladých lidí z populace během posledních tří desetiletí má nyní Čína nedostatek pracovních sil.

Čína nyní dospívá k Lewisovu bodu obratu, pojmenovanému podle nositele Nobelovy ceny za ekonomii Arthura Lewise, který jako první definoval takový bod ve vývoji rozvojové země, kdy vyschne její nabídka pracovních sil. Podle mého mínění Čína již toho bodu dosáhla, jelikož tam nyní prudce stoupají mzdy, ceny a inflace. Podle jiných, jako je Dong Tao, hlavní oblastní ekonom Švýcarské kreditní banky v Hong-kongu, k tomu dojde do dvou až tří let.

Pobřežní provincie po dvacet let zbavovaly zaoštalé oblasti mladých lidí, kteří by jinak šli žebrot, a doplňovaly tak průmyslová pracovní místa v montovacích závodech. V důsledku toho se čínské vesnice vyprázdnily a jsou teď domovem

především lidí velmi mladých a v rostoucí míře velmi starých. Čínští komunističtí vůdci si nyní uvědomují, že svou drakonickou politikou jednoho dítěte oslabili obyvatelstvo odhadem o 400 milionů lidí v produktivním věku, a tím vytvořili umělý nedostatek pracovních sil.

Je to však pro ně problém. Nemohou připustit, že jejich politika byla od začátku zcela nedomyšlená: ukázali by tak neoprávněnost své vlády. Rozhodli se proto ustupovat od současné politiky pomalu, přechodem k celostátní politice dvou dětí. To by ovšem nebyl konec zlořádů. Čínské ženy budou dále zatýkány kvůli zločinu těhotenství, zavírány, dokud nesvolí k umělému potratu, nebo k němu donuceny proti jejich vůli. Budou to však nyní ženy, které očekávají své třetí, ne druhé dítě. Stát v žádném případě nezamýšlí vzdát se kontroly nad reprodukcí Číňanů.

A tak bude čínská komunistická strana nadále porušovat jedno z nejzákladnějších práv obyvatel své země: právo lidí sami rozhodovat o počtu a časových odstupech svých dětí.

Steven W. Mosher
www.pop.org
přeložil Václav Frei

Steven W. Mosher
ředitel Population Research Institute

MAXMILIÁN MARIA KOLBE

Ve službě životu

Svého oblíbeného světce nám tentokrát představí provinciál minoritů P. Bogdan Sikora OFM Conv. Je jím svatý Maxmilián Maria Kolbe, od jehož mučednické smrti uplyne letos v srpnu sedmdesát let.

Před sedmdesáti léty za ostatními dráty koncentračního tábora v Osvětimi dne 14. srpna ve vigílii slavnosti Nanebevzetí Panny Marie byl zabit fenolovou injekcí v bunkru hladu polský minorita svatý Maxmilián Maria Kolbe. Nyní je proto vhodná příležitost, abychom si alespoň krátce připomněli tohoto světce, kterého mnozí nazývají světcem XXI. století. Jak jeho smrt, tak i celý jeho život byly zcela mimořádné. Co předcházelo jeho heroické smrti?

Zástupná smrt

Koncem července roku 1941 byli vězni koncentračního tábora v Osvětimi posíláni pracovat při žních mimo tábor. Jednomu z nich z bloku 14a, v němž byl vězněn i menší bratr Maxmilián, se podařilo utéci. Všichni vězni uvedeného bloku museli příští den ráno nastoupit na prostranství apelu a stát tam tak dlouho, dokud se zběh nenajde. Uvědomovali si, že nenajde-li se, bude deset vězňů určeno ke smrti hladem, smrti, které se všichni obávali. Po celodenním stání pod pražícím sluncem začal kolem 19. hodiny Lagerführer Fritzsche procházet mezi řadami vězňů 14. bloku a ukazoval na ty, kteří pak byli odvedeni k levému křídlu bloku 14, kde je hlídal další esesman. Obvykle byli vybráni starší a nemocní vězni. Tentokrát Lagerführer Fritzsche vybíral také zdravé a mladé jedince. Jedním z nich byl čtyřicetiletý poddůstojník polské armády František Gajowniczek. Když na něho Lagerführer ukázal, František Gajowniczek nahlas zaúpěl, že má ženu a děti. Toto uslyšel Maxmilián a vystoupil bez dovolení z řady, postavil se před Lagerführera Fritsche a požádal ho, aby mohl jít na smrt místo Františka Gajowniczka. Zde došlo k něčemu zcela neobvyklému. Vězeň, který vystoupil z řady bez dovolení, byl zpravidla okamžitě popraven. To se

Svatý Maxmilián Kolbe. Foto: communio.stblogs.org

Utrpení přijímané s láskou nás přibližuje nejvíce k Neposkvrněné a vyprošuje nejvíce milostí, které jsou nutné ke spáse a posvěcení duší. (svatý Maxmilián Kolbe)

nestalo a neobvyklé bylo i to, že Lagerführer s Maxmiliánem hovořil. Zeptal se ho, kdo je a co chce, a on odpověděl, že je katolický kněz a chce jít na smrt místo toho člověka, který má ženu a děti. Neobvyklé bylo pak i to, že Lagerführer souhlasil s návrhem Maxmiliána a Gajowniczek se mohl vrátit zpátky do řady. Celkem deset vězňů bylo po apelu odvedeno do bloku smrti, v němž se nacházela malá betonová

cela. Před vstupem do ní byli všichni vězni svlečeni do naha. Poprvé v dějinách tábora nebylo slyšet z bunkru hladu nadávky a proklínání, ale modlitby a zpěv nábožných písní. Maxmilián dokázal připravit všechny vězně na setkání s Bohem. Zpěv vězňů postupně slábl, jak jeden po druhém umírali. Paradoxní bylo, že Maxmilián, který měl podlomené zdraví a zcela zničenou jednu plíci tuberkulózou, zůstal naživu v bunkru hladu nejdéle ze všech. Jeden esesman jej usmrtil fenolovou injekcí ve vigílii slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, kterou menší bratr celý život uctíval. Ti, kdo jej zabili, si neuvědomovali, že 14. srpen byl pro Maxmiliána vždy velmi důležitým dnem, na který připadalo mnoho jeho významných životních událostí.

Světlo v temnotě

Maxmiliánův obličej vyzářoval po smrti podle očitých svědků jako při setkání s milovanou bytostí velikou radost. Jeho smrt nezachránila život pouze jednoho člověka, ale byla povzbuzením pro všechny vězně v koncentračním táboře. Jeden z nich označil jeho smrt jako explozi světla v těžké černé táborové noci: „Toto světlo zaplavilo Osvětim a hned jen tak nepohaslo. V Osvětimi desítky tisíc lidí prožívaly krizi vlastního lidství. Probouzely se jakési živočišné instinkty, primitivní pocity, lidi ovládal pud jídla, jídla za každou cenu a pud vyhýbání se fyzickému utrpení také za každou cenu. Člověk člověku začínal být vlkem a zdálo se, že pouze nejdravější mají šanci přežít ze dne na den a dočkat se osvobození. Měli jsme dojem, že celý svět tone ve vzájemné nenávisti. A najednou otřes. Mezi námi je někdo, kdo do této duchovní noci pozvedá korouhev lásky. Někdo neznámý jako my všichni, který jde na hroznou smrt za cizího člověka. Tak tedy přece jenom není pravda, že lidství bylo poraženo, že nad ním zvítězili naši

vrazi. Čin otce Maxmiliána se stal pro tisíce vězňů dokladem toho, že skutečný svět nadále existuje a že tento svět nezačíná až za ostnatým drátem našeho tábora, ale je také zde. Mnozí v sobě začali hledat onen skutečný svět, nacházeli ho a dávali z něho svým druhům, aby posílili sebe i je v zápase se zlem. Mezi bloky bídníků zavál čerstvý vítr, rozptyloval pesimismus, činil snesitelnějším naše ubohé přebývání, umenšil naše katy a ukázal nám jejich bezmocnost vůči velkým a nepomíjejícím morálním zákonům.“

Čistota a mučednictví

Otec Maxmilián, vlastním jménem Rajmund, se narodil 8. ledna 1894 ve Zdunské Woli jako druhý syn manželů Kolbeových. V dětství byl velký neposeda a maminka si dělala starosti, co z něho vyroste. On však najednou velmi zvázněl a začal se více modlit. Mamince se přiznal, že když se modlil v kostele před obrazem Panny Marie, ona ožila a ukázala mu dvě koruny: jednu bílou a druhou červenou. Bílá měla znamenat čistotu a červená mučednictví. Matka Boží se ho ptala, kterou si zvolí. On si zvolil obě. Jednou, když od rodičů dostal u příležitosti poutě nějaké peníze, aby si koupil, co se mu líbí, koupil si sošku Panny Marie Neposkvrněné. V roce 1907 přišli do Pabianic, kam se přestěhovala rodina Kolbeových, dva bratři minorité provádět lidové misie. Během nich se Rajmund spolu se svým bratrem rozhodli, že půjdou studovat do minoritského gymnázia ve Lvově. Tam Rajmund vynikal svými schopnostmi k exaktním vědám. Nakonec po delším váhání vstoupil do řádu minoritů. První řeholní sliby složil 5. září 1911. Po maturitě v roce 1912 si jej zavolal provinciál řádu a spolu s dalšími šesti kleriky jej poslal na další studia do Říma. Zde během studia zakusil velkou milost. Když onemocněl a hrozila mu amputace prstu, rektor semináře mu pomazal prst lurdskou vodou a prst se tehdy uzdravil.

Rytířstvo Neposkvrněné

Rozhodující byl pro Maxmiliána rok 1917. Byl na audienci u Svatého otce a přijal z jeho rukou svaté přijímání. Na tentýž rok připadalo 75. výročí obrácení Žida Alfonse Ratisbonna na katolickou víru prostřednictvím zázračné medailky Panny

Marie. Tehdy vznikla v hlavě Maxmiliána myšlenka založit Rytířstvo Neposkvrněné, které by se mělo snažit o obrácení nepřátel Církve. Mezi ně patřili svobodní zednáři, kteří ve stejném roce slavili dvousté výročí svého založení a pořádali v Římě demonstraci, při níž nosili prapor, na kterém Lucifer šlapal po archandělu Michaelovi. Demonstranti vykřikovali, že ve Vatikánu bude vládnout ďábel a Svatý otec mu bude dělat vrátného. Bojovali pak proti Církvi kažením mravů, protože si uvědomovali, že katolickou víru nelze přemoci rozumem. Tyto projevy agrese vůči Církvi a úpadek mravnosti vedly Maxmiliána k tomu, aby požádal rektora o dovolení jít do sídla zednářů za účelem obrácení sa-

Svou smrtí za bližního se Maxmilián Kolbe stává ochráncem každého člověka a patronem všech, kteří chrání lidský život a dělají všechno pro to, aby byl více lidský.

motného velmistra. Rektor mu odvětil, že dříve je třeba vroucích modliteb mnoha věřících, aby se prokrestila cesta k obrácení nepřátel Církve. Dne 16. října téhož roku se s vědomím rektora shromáždilo sedm bratří minoritů koleje sv. Theodora a založili Rytířstvo Neposkvrněné, které mělo usilovat o obrácení na víru všech, a zvláště pak svobodných zednářů prostřednictvím Panny Marie. V témže roce se poprvé dostavilo u Maxmiliána jako projev tuberkulózy plic chrlení krve. V roce 1918 přijal Maxmilián kněžské svěcení a v dalším roce se vrátil do Polska, kde začal šířit ideály Rytířstva Neposkvrněné. V roce 1922 vychází první číslo časopisu *Rytíř Neposkvrněné* a v roce 1927 dochází k přestěhování nakladatelství z Grodna do Terezína, kde postupně vzniká Niepokalanow – klášter, v němž žilo před válkou přes 700 řeholníků a ve kterém došlo k nebývalému rozvoji nakladatelství *Rytíře Neposkvrněné*. Vycházely tam i jiné tiskoviny v milionových nákladech. To Maxmiliánovi nestačilo, a pro-

to se v roce 1930 vydal s několika bratry na Dálný východ. Po příjezdu do Nagasaki v Japonsku začal do měsíce vydávat časopis *Seibo no Kishi*, japonskou verzi *Rytíře Neposkvrněné*, aniž by znal japonštinu. V roce 1931 vybudoval na svahu hory klášter, který nazval *Mugenzai no Sono*, což znamená *Zahrada Neposkvrněné*. Klášter vybudoval za horou poměrně daleko od centra Nagasaki. Mnozí mu radili, aby jej postavil v centru, ale on se jen usmíval a nic na to neříkal. Ke konci druhé světové války, když explodovala nad Nagasaki atomová bomba, bylo celé město zničeno, ale v klášteře nebylo rozbito ani jediné okenní sklo. V roce 1936 se otec Maxmilián vrací do Niepokalanowa, kde ho zastihla druhá světová válka.

Ochránce života

Příklad života svatého Maxmiliána je stále aktuální, zvláště pak v dnešní době, kdy jsou pod praporem demokracie znovu uváděny do praxe nacistické ideje vyhlazování celých národů Evropy, vyvražďování postižených a nemocných pomocí tzv. eutanazie a potratů, kdy opět není respektována důstojnost člověka a jeho život nemá větší hodnotu, než je hodnota jeho těla sloužícího k výrobě spotřebního zboží. Cynismus nacistických vrahů šel tak daleko, že v Osvětimi používali těla zavražděných lidí k výrobě mýdla. Dnes opět jsou těla zavražděných nenarozených lidských bytostí používána ke komerčním účelům. On, který bezmezně důvěřoval Ježíši Kristu a Neposkvrněné Panně Marii, nám ukázal, že člověk je mnohem více než jen číslo a spotřební zboží, že stojí za to, pro člověka pracovat a darovat vlastní život. Svou smrtí za jediného bližního se stává ochráncem každého člověka a patronem všech, kteří chrání lidský život a dělají všechno pro to, aby byl více lidský. Všech, kteří vyznávají názor, že člověk je nejvyšší hodnotou, a tuto myšlenku uskutečňují v duchu lásky, pravdy a spravedlnosti.

P. Bogdan Sikora OFM Conv.
(Mezititulky redakce)

P. ThLic. MUDr. Bogdan Sikora OFM Conv.
provinciál řádu minoritů

CTNOST TOLERANCE

Tolerance není lhostejnost ani souhlas

Co je tolerance

Tolerance je ctností – pokud je správně chápána a v přirozeně-právních mezích. Pak je velice blízká ctnostem velkodušnosti či velkorysosti.

Tolerovat znamená ochotu povolit, „nechat žít“ to, s čím nesouhlasíme či co považujeme za mylné nebo i morálně špatné. Pro toleranci jsou dva hlavní důvody: vnitřní hodnota a důstojnost člověka, každé lidské bytosti, i té, která se mýlí nebo dělá něco špatného; a společenský mír, přátelství mezi lidmi v rámci jedné společnosti, kteří nejsou identičtí a nesdílejí stejná morální, politická či náboženská přesvědčení.

V současné době již několik dekad zaznamenáváme tendenci re-definovat toleranci, proměnit ji z ponechání při životě něčeho, s čím nesouhlasíme, na lhostejnost k něčemu či dokonce za souhlas s tím. To je však devalvace tolerance, jež ji pozbavuje její ctnosti. Pro toleranci coby ctnost je nesouhlas s tolerovaným zásadní.

Příklady tolerance

Ukažme si to na příkladech. Skutečně tolerantní je např. ten katolík, který zásadně nesouhlasí např. s adventisty sedmého dne, ale je rozhodně proti jejich náboženské či politické perzekuci – ať již kvůli jejich důstojnosti coby osob, jejich práva na svobodu svědomí či společenského a politického smíru. Tolerovat něco, s čím nesouhlasím, opravdu vyžaduje velkorysost a velkodušnost; „tolerovat“ něco, co mi je lhostejné, nebo s čím dokonce souhlasím, vůbec žádnou „námahu“ či velkorysost na mé straně nevyžaduje.

Nemohu říci, že jsem tolerantní vůči konzumentům zeleného čaje, pokud na pití zeleného čaje nevidím nic špatného (můj případ), nebo pokud dokonce mám pití zeleného čaje v oblíbenosti (nikoli můj případ).

Zachování svobody a důstojnosti každého člověka a společenského míru se neobejde bez tolerance. Co je, a co není tolerance, jaké jsou její důvody a limity?

Tolerantní však jsem vůči kuřákům tabáku tehdy, když sám jsem nekuřák, vůči kouření mám výhrady, nesouhlasím s ním, jsem přesvědčen o jeho špatnosti (ať již zdravotní, hygienické, morální) – ale přesto nemám tendenci kouření tabáku zakázat, kuřáky perzekvovat, trestat státní mocí.

Tolerance není souhlas

Tolerance homosexuálního jednání a homosexuálů neznamená, že s homosexuálními musím souhlasit. Přesně naopak,

Tolerance je dnes právem zastávanou hodnotou. Kdyby však přestala rozlišovat mezi dobrem a zlem, stala by se chaotickou a sebedestruktivní. (Benedikt XVI.)

Rogier van der Weyden: Poslední soud, detail (1445–1450). Foto: Wikipedia

abychom mohli být vůči homosexuálům tolerantní, musíme s homosexuálním jednáním nesouhlasit, klidně i ostře, považovat je za morálně špatné, ale přesto proti homosexuálům státní represí, např. tresty vězení, nepožadovat. Takový je člověk, jenž má v sobě ctnost tolerance. Kdo však na homosexualitě nevidí nic špatného, dokonce s homosexuálním jednáním nadšeně souhlasí, v žádném případě není vůči homosexuálům a homosexualitě tolerantní; a ani není obdařen ctností tolerance – je k homosexuálním skutkům pouze indiferentní, anebo je jejich stoupcem. Na tom nic tolerantního ani ctnostného není.

Důvody tolerance

Někdy tolerujeme něco, co považujeme za mylné proto, že máme úctu k lidské důstojnosti; k důstojnosti i člověka chybujícího, ať již mravně, politicky nebo nábožensky. Někdy však dokonce tolerujeme i jasné zlo proto, že pokus o jeho vykořevení by přinesl zla mnohem větší, než je ono zlo konkrétní – a beznadějně by mohl zničit společenský (s)mír, jenž jest velkou hodnotou samou o sobě. Zajisté např. domácí násilí (manžel bije ženu, žena týrá muže, oba zanedbávají vlastní děti, psychicky deptají staré rodiče atd.) je velkým zlem. Bylo by hypoteticky vykořenitelné tím, že bychom totálně zničili lidské soukromí, např. do všech místností všech lidských obydlí instalovali policejní kamery, vytvořili „Velkého Bratra“, jenž by nás všechny sledoval a okamžitě trestal všechny případy domácího násilí.

Ne, děkuji, nechci. Zlo ztráty veškerého soukromí, veškeré svobody rodin všech, a totálního, totalitního státu tyranizujícího rodiny všechny, je mnohem větší než existence domácího násilí v rodinách některých. Raději tolerance nedo-

konalostí jednotlivců a mravních selhání některých, než instalace bezuzdné, sofistikované, technologicky dokonalé tyranické moci státu nad námi všemi.

Limity tolerance

Ten poslední případ i ukazuje, co jsou limity tolerance, kdy už tolerance ctností být přestává. Tolerance je ctností, když tolerujeme zlo, jehož odstranění by porušilo lidskou důstojnost nebo zničilo společenský smír, obecné dobro. „Tolerance“ však ctností být přestává, kdybychom „tolerovali“ zlo, jež lidskou důstojnost pošlapává kategoricky a zaručeně. Jinými slovy, když znásilňuje ty nejdůležitější principy přirozeného mravního zákona a přirozeného práva. Být „tolerantní“ vůči tomu, že někteří naši spoluobča-

né jsou transportováni do plynu, nebo k tomu, že někteří z nich jsou kanibalové, není ani ctnostné ani tolerantní. Jest jen buď zbabělostí tváří v tvář zločinům, nebo lhostejností vůči nim, nebo dokonce podílením se na nich.

Toleranci pro tolerantní, netoleranci vůči netolerantním

Naši homosexuální spoluobčané exhibující na tzv. *Prague Pride Parade 2011* – ať už to bude cokoli – si zaslouží naši toleranci, tj. přes náš nesouhlas s jejich počínáním naši ochotu je nepozavírat do vězení, nezmlátit v ulicích a neperzekvovat je státní mocí našeho státu. Nemají však nárok či právo požadovat od nás, abychom s jejich počínáním či životním stylem souhlasili.

My si ale od nich taky něco zasloužíme; taky máme na něco od nich právo: totiž na jejich toleranci vůči nám a našemu zásadnímu morálnímu, náboženskému a politickému právu nesouhlasit s homosexuálním jednáním a odmítat je, kritizovat a odsuzovat. Svobodně a plně.

Pokud by s tím nesouhlasili, pak netolerantní nejsme my, ale oni. A pak by muselo nastat to, co předepisuje stará, dobrá, osvědčená zásada: „toleranci pro tolerantní, netoleranci vůči netolerantním.“

Roman Joch
(Mezilitulky redakce)

MUDr. Roman Joch,
politik, publicista,
překladatel, ředitel
Občanského institutu

DVACET LET POTÉ

Co psaly noviny před dvaceti lety?

Renomovaný polský režisér K. Zanussi natočil v německo-polské koprodukcí film o životě polského minority P. Maxmiliána Kolbeho, který měl v minulých dnech svou premiéru ve Würzburgu, zatímco v Polsku se již s úspěchem promítá několik týdnů, jak sděluje Kathpress. Také v SRN našel film příznivou odezvu, neboť postava hlavního hrdiny zde vystupuje jako symbol usmíření. V roce 1941 obětoval polský minorita v koncentračním táboře Osvětím svůj život za spoluvězně. Byla to neobyčejná událost mezi lidmi, kteří byli naplněni touhou přežít každý příští den. Na místě, kde se vzájemná pomoc a projev soucitu staly skoro nemožnými, kde násilí strážců a nesmyslnost táborové práce znesnadňovaly každý pohyb, vystoupí do popředí muž a nabízí se jako náhrada za vězně, který ještě spolu s devíti ostatními měl smrti pykat za útěk jednoho uprchlíka z tábora.

Je to perspektiva, která tento neobyčejný obraz světce činí tak vzrušujícím. Mladý Polák Jan, který se ve Slezsku zúčastní povstání proti Němcům, je hlavním viníkem celého příběhu. Je to on, kdo utíká z koncentračního tábora. Za něj bylo určeno 10 vězňů, aby smrti zaplatili jeho útěk. Sám přežil koncentrační

tábor, dožil se svobody a byl pak častým návštěvníkem minoritského kláštera. Čin Maxmiliána Kolbeho, přesně řečeno jeho nepochopení a otázka vlastní viny, pronásleduje mladého Poláka. Nevěří, že by v pekle koncentračního tábora mohl nějaký člověk jednat tak, jak jednal P. Kolbe. Hledá motivy, chce vysvětlení. Spolubratři P. Kolbeho mu vypravují o zavražděném knězi, o jeho tvrdosti vůči sobě samému,

psal za svého života šovinistické články. Odpovědi obhájců nevyznívají tak, jako by každá kritika byla bezpředmětná. Maxmilián Kolbe, jak jej představuje herec E. Zentara, zdá se ve filmu trochu jako odtržený od světa, není však přehnaně gloriifikován, což bylo při premiéře souhlasně konstatováno.

Zanussimu, který platí za vedoucí osobnost nové polské režisérské genera-

Film o moderním světci

o lásce ke všem lidem, o jeho horlivosti, kterou prokázal jako misionář v Japonsku. Jan, kterého ve filmu velmi výrazně zosobňuje herec Ch. Waltz, zůstává skeptickým, střídavě pocíty Jidáše a Tomáše hlodají v jeho nitru. Minorité se mu nemohou tolik věnovat, jsou stále na cestách, pátrají po podrobnostech smrti P. Kolbeho a připravují jeho blahověštění (1971) a svatořečení (1982).

Film neskrývá ani stinné stránky Kolbeho osobnosti. Jeden novinář, která byl rovněž v koncentračním táboře a po válce se stal přesvědčeným komunistou, hodnotí řeholníkovu chování jako určitý druh sebevraždy a poukazuje i na to, že P. Kolbe

ce, se tento naléhavý portrét podařil. K tomu velmi přispěla i do podrobnosti věrná historická výprava filmu. Točilo se na původních místech, což znamenalo pro všechny zúčastněné v Osvětím silný zážitek.

Kolbeho portrét, který vznikl v německo-polské koprodukcí za finanční pomoci a podpory Bavorského rozhlasu, ORF a polské televize, není komerční film. Všichni, kteří mají s filmem co do činění, vědí, jak těžké je návštěvníkům kina podobné téma učinit přijatelným. A právě o to se chtěli tvůrcové filmu svým uměním pokusit.

Jan David
Lidová demokracie z 13.8.1991

OTAZNÍKY NAD PROTIPOTRATOVOU VÝSTAVOU

Přinášíme příspěvek do diskuse k tématu článku „Být solí světa, nebo umělým sladidlem“ (RC Monitor 13/2011 ze dne 26. června 2011).

Výstava *Stop genocidě* je razantní akcí při obhajobě života, razantní reakce je proto pochopitelná. Silný lék či účinná zbraň však vyžadují šetrnou aplikaci a uvážené nasazení, aby neuškodily tam, kde nemají.

Osobně výstavu považuji za nápaditý počin odpovídající současným komunikačním způsobům společnosti a s jejím obsahem souhlasím do té míry, do jaké hájí stanoviska katolické církve. Dovedu si představit, že až mé dítě začne brát rozum a naskytne se mu příležitost tyto drsné výjevy spatřit, pocítí velký strach, tak specificky dětský. Myslím, že mi nebude činit problém mu srozumitelně vysvětlit, že takové zlo se ve světě děje – poznání, že život je tvrdý, je součástí iniciace, zasvěcování dítěte do života dospělých. Sám vzpomínám, jak mi kdysi jako malému dítěti rodiče vysvětlovali fenomén drog, a mohu říci, že ten pocit úzkosti a nebezpečí sdělený milujícím rodičem je dobrým a spolehlivým očkováním.

Jsem si také vědom rozporu, do jakého jsou mnohé děti svými rodiči dnes uváděny – na jednu stranu vyhraněná útlocitnost, bránící učitelé ve výchovném pohlavku či bouřící se proti obeznamenání s drsnou realitou potratů, na druhou stranu fatální lhostejnost vůči tomu, s čím dítě přichází do styku (televize, internet, kamarádi s jejich zábavou, „přítelevé a přítelkyně“).

Z odezvy na výstavu *Stop genocidě* je však patrný jeden – dle mého názoru – nedobrý moment. Radim Ucháč ve svém článku píše o zajímavém rozdílu přijetí výstavy na státním a církevním gymnáziu v Kutné Hoře. Argument o tom, že věřící mají často menší otevřenost vůči diskusi na kontroverzní témata, jistě ob stojí – mnozí mají v takové věci jasno díky jednoznačné výchově, žijí v relativně bezpečném prostředí, a tudíž nemají

Foto: Stop genocidě

Výstava Stop genocidě je pouze jednou ze zbraní boje proti potratům, která vyžaduje zkušené zacházení.

potřebu se do diskuse pouštět. Odmítnutí kampaně věřícími (zde církevním gymnáziem) tedy nelze rovnou vykládat jako odsouzeníhodnou pohodlnost. Řečeno se svatým Pavlem, dary jsou rozmanité; ne všichni jsou povoláni být veřejně aktivními zastánci nenarozeného života. Navíc mají-li se z řad věřících lidí rekrutovat ti, kdo na obranu nenarozených pozvednou hlas, nemusí být pro ně pozice adresáta preventivního programu (jenž zvedá kárající ukazovák poněkud generalizujícím způsobem) ideálním východiskem. Tím se nijak nezastávám těch lhostejných a pohodlných.

Aleš Mergental zase popisuje negativní zkušenost diváka výstavy na Dnech lidí dobré vůle na Velehradě v článku „Na velehradskou pouť šli návštěvníci ‚uličkou smrti‘“ (*Slovácké noviny*, 15. 7. 2011). Ano, výstava je jednou z aktivit katolických věřících a uskutečňuje jeden z hlavních apelů současné křesťanské morálky; je ale vhodné při sváteční příležitosti toto stavět na odív? Myslím, že zde to mohlo právem působit dekadentně, jako pošetilá střelba do vlastních řad. Nehledě na to, že ne všichni rodiče a děti, kteří tam byli, měli zrovna vhodnou chvíli na vážná výchovná témata.

Jak jsem naznačil výše, výstava *Stop genocidě* není sama o sobě špatná. Je ale škoda, pokud působí dojmem, že každý, kdo ji odmítá, zaujímá ve věcech potratů nesprávný postoj. Cíl nesvětí prostředky a já věřím, že organizátoři výstavy pokušení opaku poctivě čelí. Pravdu je třeba

sdělovat moudrým způsobem; ten se v čase a podmínkách mění, a to je důvod k bdělosti.

Nestačí se modlit za nenarozené, úsilí o skutečné vymýcení potratů je velkým úkolem lidstva. K tomuto svatému cíli je ale potřeba postupovat jako obezřetný a protřelý bojovník, který zná sílu svou i protivníka, neplýtvá municí a dokáže udeřit na nepřítele, aniž by napáchal zbytečné škody na civilistech. Chci tím říci, že výstava *Stop genocidě* je pouze jednou ze zbraní boje proti potratům, která vyžaduje zkušené zacházení. Ti, kdo takto razantní zbraň neschvalují, neumí pochopit či sami nedokáží použít, nemusí patřit mezi ty, kdo potraty podporují či tolerují. Mohou to být lidé, kteří ovládají jiné nástroje a třeba už se jim podařilo někomu z nenarozených

příchod na svět proti vůli matky i jiných vybojovat.

Vojtěch Macek

*Ing. Vojtěch Macek,
biskupský sekretář,
redaktor radia Proglas*

Odpověď autora

Pohled, že „mnozí mají v takové věci jasno díky jednoznačné výchově, žijí v relativně bezpečném prostředí, a tudíž nemají potřebu se do diskuse pouštět“, je samozřejmě logický. Jenže zvláště křesťané přece nemají žít pouze pro sebe a být spokojeni s tím, že jejich prostředí je bezpečné. Nemají být naopak otevření tomu, co se děje ve společnosti a být

kvasem? Fakta však navíc hovoří neradostně – podle květnového průzkumu Sociologického ústavu AV ČR má podle 57 % věřících „žena právo sama rozhodnout o interrupci“. Nestavíme si náhodou ohledně postojů věřících Potěmkinovy vesnice? Lze opravdu občanskému sdružení *Stop genocidě* vyčítat, že z katolíků nedělá jakousi privilegovanou skupinu?

Hlavně jsem ale přesvědčen, že lze celou věc vnímat i zcela opačně. Během pár hodin uvítalo přes šest set návštěvníků Koncertu dobré vůle možnost podpořit petici pro zákaz potratů, a to i včetně pana premiéra Petra Nečase. Je přece hezké, že zvláště běžní občané, když zatím nemohou pomoci více, alespoň tímto způsobem pozdvihli hlas proti této kruté nespravedlnosti vůči těm nejmenším.

Radim Ucháč

Jak to vidí Michaela Freiová

Kdo zorganizoval norský masakr?

Byl Anders Behring Breivik samozvaným bojovníkem, nebo spolupracoval s dalšími teroristy? Odpověď na tuto otázku možná zůstane očím světa skryta, viníci však neuniknou očím obětí, jimž je vystaví Pán při Posledním soudu.

Nejprve se k odpovědnosti přihlásila muslimská organizace „Pomocníci světového džihádu“. Pak se ale vynořil pachatel s ne-muslimským pozadím, i když ne zcela jasným. Podle jeho vlastních tvrzení má jít o protestantského křesťana, který si však přeje spojení s katolickou církví, přitom se ale hlásí k zednářům a chce obnovit templářský řád: inspiruje se Spojenými státy a oceňuje Slovensko, cituje Orwella, Churchilla a Klause, věří však informacím z BBC. Anders Behring Breivik. Tento muž varuje před přistěhovalectvím a islamizací, fyzicky přitom likviduje domácí bílé obyvatelé.

Když se začal na světle Božím vynořovat tento informační propletenec, naskočilo mi jiné datum: 19. duben 1995 – útok na Federální budovu v Oklahoma City. Tu i tam nejdřív předpoklad muslimského útoku, pak náhle svědectví o jednotlivci, který – ať už to má v hla-

vě popletené jakkoli – není muslimem. V onen dubnový den jsem seděla v rychlíku do bavorského Ingolstadtu a přímo jsem slyšela, jak liberálním médiím spadl kámen ze srdce: bude to možné přišit konzervativcům – v tomto případě americkým vlasteneckým milicím. Když se potom začaly skutečně vynořovat muslimské stopy, byly informace o nich spíše zamlouvány. Svědectvími (údajně 24 jich bylo uznáno za věrohodná) se zabývala vyšetřovací komise. Analytik CIA a zástupce ředitele protiteroristického oddělení ministerstva zahraničí Larry Johnson tehdy prohlásil, že „nepochybně tu určité středovýchodní spojení s bombovým útokem na Oklahoma City je“. Veřejně (v TV *Fox News*) vyjádřil obavy, že „islámská teroristická síť, jež McVeighovi a Nicholsovi pomáhala, představuje hrozbu národní bezpečnosti“. Nicméně hlavní pachatel (McVeigh) byl odsouzen a popraven.

Lze očekávat, že se kolem Breivika a jeho možných spojenců otevřou podobné spory. V obou případech je však účast nemuslimských pachatelů nepochybná. Zločin spáchali. Tu i tam se však vynořuje shodná pochybnost – zda osoby tak podivné psychiky a nepřiliš vysoké inteligence mohly zorganizovat tak ničivý útok. Osobně se domnívám, že ne.

Proč ale ta podivná aliance McVeigha s muslimy (kterou naznačuje americký expert a která se nabízí i v případě Breivika)? Zdá se, že lidé McVeighova a Breivikova typu jsou pro teroristy ideální spojenci. Jsou o své věci a své úloze v ní přesvědčeni, chtějí jí stát v čele, neházejí svou vinu na druhé, spíše ji berou na sebe. Terorističtí plánovači tak snáze uniknou.

Jedni ani druzí však neuniknou očím dětí z Oklahomy a z Norska, jimž je vystaví Pán při Posledním soudu.

*Michaela Freiová
publicistka a překladatelka*

Pochod pro rodinu

Mladí křesťanští demokraté (MKD) ve spolupráci s KDU-ČSL a Hnutím Pro život ČR pořádají v sobotu 13. srpna 2011 druhý ročník Pochodu pro rodinu. Akce se uskuteční ve stejný den jako plánovaný pochod Prague Pride. „Cílem pořádání Pochodu pro rodinu je poukázat na stav v naší společnosti, kdy zájmy tradiční rodiny nejsou podle našeho názoru dostatečně hájeny a slovo rodina jako hodnotový pojem čím dál více ztrácí na svém významu. Považujeme za znepokojivé, když se ve společnosti mluví výhradně o právech homosexuálů, zatímco zájmy tradiční většinové rodiny nikdo nehájí,“ říká předseda MKD Petr Jurčík.

Záštitu nad pořádáním letošního ročníku Pochodu pro rodinu převzal předseda KDU-ČSL Pavel Bělobrádek. „Hájení prorodinných zájmů je pro KDU-ČSL základním hodnotovým pilířem. Tradiční, pevná a harmonická troj- a vícegenerační rodina je tisíci let ověřená forma soužití, která je pro společnost prospěšná a vhodná,“ říká předseda KDU-ČSL. Trasa letošního pochodu začne ve 12 hodin v ulici U Obecního domu a povede přes Obilní trh a Uhelný trh až ke kostelu sv. Jiljí, kde bude pochod zakončen bohoslužbou.

MKD

Děti potřebují dobré rodiny

New York. V sídle Organizace spojených národů se v koncem července 2011 konalo zasedání věnované problematice mládeže. Před generálním shromážděním newyorské organizace hovořil o zásadní roli mladých lidí pro budoucnost lidstva stálý zástupce Svatého stolce při OSN Francis Chullikat. Philadelphský arcibiskup zdůraznil, že děti mají právo na život ve sjednocených rodinách, v nichž vládne radost, láska a porozumění. Připomněl, že sama OSN ve své Všeobecné deklaraci lidských práv uznává, že rodina založená na manželství mezi mužem a ženou musí být chráněna společností a jednotlivými členskými státy (čl. 16.3).

KDU-ČSL MKD
MLADÍ KŘESŤANŠTÍ DEMOKRATÉ
pořádají ve spolupráci s
HNUTÍ PRO ŽIVOT ČR

Pochod pro rodinu

pod záštitou
Pavla Bělobrádka, předsedy KDU-ČSL

13.8.2011
Sraz ve 12:00
na rohu ulic Náměstí Republiky
a U Obecního domu v Praze

**Srdečně jsou zváni všichni,
zvláště pak rodiny s dětmi.**

**“Rodina je základem společnosti
a existence národa”**

Mladí lidé, pokračoval arcibiskup Chullikat, touží po opravdových a solidárních osobních vztazích a přejí si, aby jejich rodiny zůstaly sjednocené. Vatikánský stálý pozorovatel dále poukázal na nutnost, aby se mladým dostávalo správné výchovy a vzdělání, které by jim pomáhaly rozlišovat dobro od zla, ctnost od nectnosti. Převažující relativismus a absence pravdy i opěrných bodů mládež nepřivádí k ryzí svobodě, nýbrž spíše působí zmatek a nestálost a vede ke slepému přizpůsobení se lákavým přechodným módám dnešního světa.

Arcibiskup Chullikat přivítal závěrečný dokument ze zasedání OSN

o mládeži, jenž vyzývá k odstranění násilí vůči mladým lidem a požaduje zaručení práva na zdravotní péči, přístupu ke vzdělání a ochrany mladých přistěhovalců. Podotkl však, že práva dětí a mladých lidí musí být respektována v souladu s normami přirozeného morálního zákona.

V závěru svého projevu pak zástupce Svatého stolce upozornil na blížící se Světové dny mládeže v Madridu, které se mohou pro mladé lidi stát příležitostí k tomu, aby pečovali o duchovní rozměr svých životů, který vyrůstá z pravdy lidské bytosti.

Radio Vaticana

„NESTYDÍM SE VYDÁVAT SVĚDECTVÍ, NEBOŤ VÍM, KOMU JSEM UVĚŘIL!“ (2 Tim 1, 12)

aneb velká čtenářská soutěž

Jak můžeme projevovat lásku k bližnímu – jakými skutky a jak si je Pán cení?

Děkujeme všem čtenářům, kteří se zapojují do naší soutěže! Odpovědi na otázky ve čtrnáctém čísle *RC Monitoru* měly znít:

1. Ve třetím přikázání Bůh po člověku požaduje, aby v den sváteční byl přítomen na mši svaté a nevykonával nepotřebné všední práce.
2. Ve sváteční dny je povinen se mše svaté účastnit každý katolický křesťan, který dovršil sedmý rok svého věku.
3. Již ve Starém zákoně byl jeden den zasvěcen Bohu. Byla to sobota. V Novém zákoně je to již od dob apoštolských neděle, protože v neděli vstal Pán Ježíš z mrtvých a v neděli seslal Ducha Svatého. – Bůh je náš nejlepší Otec. Chce, aby si každý člověk čas od času odpočinul a nevyčerpal předčasně své životní síly. Zároveň chce, aby každý měl dosti času pečovat o spásu své duše. Proto přikázal v den sváteční člověku odpočívat. A tento klid od všední práce má trvat celý den, od půlnoci do půlnoci.

Pravidla soutěže

1. Katechetická soutěž je vyhlášena od čísla 1/2011 do čísla 19/2011 *RC Monitoru*, tj. do data vydání 9. 10. 2011. Oznámení výsledků soutěže proběhne v čísle 24/2011, a sice k datu vydání tohoto čísla, kterým je 18. 12. 2011. 2. Čtenář musí své odpovědi do redakce doručit do lhůty 14 kalendářních dnů od data vydání, v němž byly uveřejněny. Rozhodující je datum přijetí e-mailu na adresu redakce@claritatis.cz nebo podací razítko pošty na obálce. 3. Délka, rozsah i forma odpovědí jsou ponechány na libovůli čtenáře. 4. Čtenář, který chce získat hlavní výhru, musí správně odpovědět na všechny otázky po celou dobu trvání soutěže. 5. Druhá až šestá výhra není podmíněna správným zodpovězením všech otázek ze všech uvedených čísel *RCM*. Platí však pravidlo, že čím větší bude účast čtenáře v soutěži v podobě doručených odpovědí, tím vzroste pravděpodobnost výhry. 6. Správné odpovědi na otázky budou zveřejněny vždy v čísle *RCM*, které bude druhé v pořadí za číslem, v němž vyšly otázky.

Výhry v soutěži

1. **cena:** třídní pobyt v klášteře dominikánů (v Praze nebo v rámci ČR dle bydliště výherce) s individuálním zajímavým programem (pro jednotlivce nebo rodinu dle dispozic výherce) – výhra zahrnuje ubytování v hostovské části kláštera, stravování, možnost účasti na společných modlitbách, doprovázení dominikánského kněze, prohlídku kláštera atd.
2. – 6. **cena:** věcné výhry

NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

Dne 1. listopadu roku 1950, v roce Velkého jubilea, prohlásil papež Pius XII. za pravdu Bohem zjevenou, že neposkvrněná Matka Boží a ustavičná Panna Maria, byla po dokončení své pozemské pouti s duší i s tělem vzata do nebeské slávy. Slavíme tedy jak jedno z růžencových tajemství, tak i jeden z článků naší víry, a to pravdu Bohem zjevenou o údělu Ježíšovy Matky.

Je to naprosto neobvyklá událost, a to hned ze dvou důvodů: Jednak ze strany Boží, že takovou výsadu Panně Marii dopřál, tak ze strany Církve, že tuto událost závazně vyhlásila. Od této události, od roku 1950, nebylo nikdy nic podobného katolickou církví slavnostně vyhlášeno. A právě proto, že jde o takovou mimořádnou událost, je to i pro nás velká příležitost připomenout si důvody i cestu, která k tomu vedla.

Zastavme se nejprve u té cesty, u způsobu, jakým k vyhlášení došlo. Byl to

papež, který prohlásil, že jde o pravdu Bohem zjevenou. Možná vás napadne, jak může papež k něčemu takovému dojít? Může papež vůbec vyhlášovat nějakou novou nauku? Odkud to bere? A co když nějaký nový papež vyhlásí něco, co odporuje už starším vyhlášením? Anebo se snad Bůh papeži osobně zjevuje?

Když byla roku 1870 na Prvním vatikánském koncilu, na základě Ježíšova příslibu Petrovi, definována papežská neomylnost, bylo tu i jasně řečeno, že žádný papež nemůže vyhlášovat žádnou novou nauku, nebo dokonce měnit dřívější víru. A tak papežský úřad i ve chvílích neomylných prohlášení slouží jedině a pouze k vyhlášení pravd od počátku obsažených v Božím Zjevení.

Otázka ale přesto zůstává: odkud se vzalo Boží zjevení o Mariině nanebevzetí? Dnes koluje mezi lidmi nepřeborné množství vizionářů a nejrůznější zjevení i vidění. Toto ale nejsou prameny víry,

Boží zjevení, jak o něm mluvíme coby o prameni poznání o Mariině nanebevzetí. Boží Zjevení je především psané, totiž Bible, a ústní, totiž Tradice. Ta je dokonce ještě starší než Bible, protože Bible zachycuje jen část Tradice později zapsanou. Nicméně jsou to dva zcela spolehlivé, Bohem inspirované a od omylů uchráněné prameny naší víry. A právě zde v apoštolské Tradici byla a je obsažena zpráva i o Mariině nanebevzetí.

A nejen v Tradici. V 1. čtení slavnosti Nanebevzetí čteme o ženě oděné sluncem s měsícem pod nohama (Zj 12,1). Žalmista opěvuje královnu po Boží pravici pokrytou ofirským zlatem (Žl 44,10). Od počátku zde církevní otcové spatřovali oporu pro to, co bylo předáváno ústně, a že tou ženou je nejen sama Církev, ale právě i Matka Boží, dcera královská, Snoubenka Ducha Svatého a ustavičná Panna. Samotný fakt vzkříšení a nanebevzetí lidského těla je konec konců příslibem všem spraved-

livým ve 2. čtení slavnosti Nanebevzetí v 1. listu Korinťanům.

Je-li tedy tato sláva slíbena v budoucnu i všem věrným Ježíšovým učedníkům, i nám, kajícím hříšníkům, tím spíše ho Bůh dopřál té, kterou vyvolil za Matku svého jediného Syna, uchránil ji každého, dědičného i osobního hříchu a po celý život uchoval i neporušené její ustavičné panenství. Proto bylo alespoň vhodné zachovat i po smrti neporušené tělo té, která za života ve všem a všude následovala svého Syna.

Připomeňme si, že se žádný křesťanský chrám nepyšní tělesnými ostatky Panny Marie. Nikde na světě nemají její hrob. To je dalším důkazem, že křesťané byli od počátku samotnými apoštoly poučení o skutečnosti nanebevzetí.

A tak tato slavnost posiluje především naši naději na budoucí slávu, vytrváme-li v životě podle Božího zákona. Před našima očima stojí nanebevzatá Královna, sestra ve víře, ustavičná Panna, na které se už nyní beze zbytku naplnila všechna zaslíbení daná Ježíšovým následov-

níkům. Kéž nám není jen obdivuhodným vzorem, ale i mocnou přímluvkyní a prostřednicí všech potřebných milostí, abychom i my s ní jednou sdíleli v oslavných tělech nebeské vítězství. Amen.

fr. Efrém Jidrůček OP
www.op.cz

P. Lect. Ph.D. PhDr. Mgr.
Efrém Jidrůček OP,
vyučující na Filosofické
fakultě Papežské univerzity
Sv. Tomáše Akv. v Římě

Letem světem

Dva atentáty – hrozivý útok Nora Breivika ochromil pocit bezpečnosti v zemi fjordů a hned od počátku uvedl ve zmatek skrze různé dohady prezentované v médiích řadu lidí. Chvíli byl Breivik spojován s militantní islamistickou skupinou, poté s organizovaným zločinem evropského formátu, ale záhy začaly nové spekulace: je to křesťanský fundamentalista a konzervativce a navíc ještě svobodný zednář! V tuto chvíli, byť se možná ještě časem objeví další podrobnosti, už to ale vypadá, že to, co si rozumný a kritický čtenář a divák myslel hned od počátku, bude pravdě nejbližší: byl to šílenec a nemocný člověk. **Ten druhý atentát**, samozřejmě zcela odlišného charakteru, ale také velmi nebezpečný, nachystal irský premiér Enda Kenny. **A na co? Na tajemství. To zpo- vědní.** V souvislosti s kauzou zneužívání v Irsku je totiž údajně připravován nový zákon, který by pod trestem pěti let vězení měl pro kněze stanovit oznamovací povinnost tohoto deliktu také v případech, že se o něm dozví během svátosti smíření. Vezme penitenta za límec a odveče rovnou na policejní služebnu...? (Oni totiž zatím vlastně nevědí, jak takové nařízení prakticky a konkrétně provést.) Nemístný vtip? Možná. Ale...?

V **Katolickém týdeníku** 30/2011 se na první stránce objevila anketa s otázkou po (ne)úspěších současné vlády. Zajímavé téma. Ovšem hrozivé je vyznění odpovědi P. Tomáše Halíka a vlastně i publicisty

Jiřího Zajíce. Oba téměř žádné úspěchy nevidí, kriticky tvrdí, že se vláda spoléhá na mocenskou převahu ve sněmovně, že se nepovedlo udělat kroky proti korupci nebo že neumí zastavit „extrémistické elementy (Ladislav Batora)“, a neporadila si s vyděrači z Věcí veřejných. Zvláště jeden z uvedených respondentů vlastně

Koláž: mimi

celou dobu mluví – to už je takový jeho osobní folkór – o chybách prezidenta Klause a dalších *nevládních* činitelů, kteří toho věru v Nečasově kabinetu mnoho nezmohou. Oba na něco zásadního zapomněli – a výstižně to, jako třetí v anketě oslovená, pojmenovala **Michaela Freiová, která řekla, že pomalejší tempo změn není zaviněno vládou**: „Je to vina těch 569 127 voličů, kteří vnesli do parlamentu Věci veřejné.“ Je hodné křesťanského periodika publikovat z velké části bezobsažnou a ryze populistickou anketu?

Příhodně se k tomu uvažování, kdo je „vinen“ a jak je to s demokracií vůbec, hodí část projevu P. Piňhy, proneseného při odhalení sochy svatě Anežky na nádvoří Senátu ČR: „Platí dnes i pro budoucnost Anežčina výzva jako vtesaná do skály dlátem pravdy: **Nezájem o celek a hádky sobců ničí mou zem. Je to i naše zem.** Na vás je rozhodnout, zda bude i vaší zemí. Je totiž možné ji přijmout jen jako nedělitelný celek a brát účast na její slávě či hanbě, velikosti stejně jako malosti, kráse či špině tak, jak je dnes přinášíme do dějinného pokladu, který jsme zdědili. Vyčlenit se, nadřadit, odmítnout tuto celistvost znamená svou zemí pohrdnout a ztratit právo na vlast, která je domovem.“

Nepřehlédněte **pozvání na Pochod pro rodinu (str. 13)**. A **nejlépe: naplánujte si přímo účast**. Primátor Prahy Bohuslav Svoboda (ODS) dá v sobotu 13. srpna přednost „festivalu hrdosti“ neboli Gay Prague Pride, tedy prvnímu ročníku manifestu homosexuálního stylu života v Praze. Svoboda se proti kritickým hlasům, které se na jeho adresu vznesly kvůli záštítě, kterou akci poskytl, ohradil s tím, že nechce nikoho posuzovat dle sexuální orientace a respektuje práva všech občanů vyjádřit svůj názor (v tomto případě skrze kostýmy ve stylu oblečený-neoblečený a oplzlosti na alegorických vozech). Ale pozor: prý je proti adopci dětí stejnopohlavními páry. **Ten se bude divit**, jak jeho podporu dotčené skupiny jednou zneužijí. *-zd-*

Táhni nás za sebou, Královno milosrdenství, ke svému trůnu

Ty slavná, vznešená, nade všechny vyvýšená Rodičko Boží neposkrvněná! Kdo by tě mohl vyzdvihnout po tvém Synu do větších výšin na zemi i na nebi, když ses směla stát Matkou nejvyššího Boha? Jak bychom tě my na zemi mohli ještě více vyvýšit, když tě na nebi Pán vyvýšil nade všemi hvězdami nebe a nade všemi zeměmi světa?

Celá Církev ti proto vzdává hold, zpívá ti písně a chvalozpěvy, vyznává svou oddanost a šíří světem tvou slávu, i když to není nic proti tvé slávě v nebeském Jeruzalémě.

S. Botticelli: Madona Magnificat, detail (1481). Foto: Wikipedia

Ano, paní naše, tys vždycky s novou silou vystupovala k Bohu, k tvé stále větší cti a slávě tě Bůh přijal za svou, a když tvůj Syn zasedl po Otcově pravici, zasedla jsi na trůn spolu s ním. Pamatuj proto na nás, kteří se topíme v hlubokém bahně, a podej nám svou pravici, abychom mohli povstat s tebou. Táhni nás za sebou, Královno milosrdenství, do výšin nebeské vlasti, ke tvému trůnu, a veď nás za vůní tvých olejů až do radosti věčné. Skrze Ježíše Krista, tvého Syna, který s Otcem a Svätým Duchem žije a kraluje na věky věků.

z homilie Jana z Jenštejna

7. 8. Ne	19. neděle v mezidobí I Král 19,9a.11–13a, Žl 85, Řím 9,1–5, Mt 14,22–33	14. 8. Ne	20. neděle v mezidobí Iz 56,1.6–7, Žl 67, Řím 11,13–15.29–32, Mt 15,21–28
8. 8. Po	Památka sv. Dominika, kněze Dt 10,12–22, Žl 147B, Mt 17,22–27	15. 8. Po	Slavnost Nanebevzetí Panny Marie (Doporučený svátek) Zj 11,19a; 12,1.3–6a.10ab, Žl 45, I Kor 15,20–27a, Lk 1,39–56
9. 8. Út	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy I Petr 4,12–19, Žl 31, Lk 9,23–26	16. 8. Út	sv. Štěpán Uherský Sd 6,11–24a, Žl 85, Mt 19,23–30
10. 8. St	Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka 2 Kor 9,6–10, Žl 112, Jan 12,24–26	17. 8. St	sv. Myron Sd 9,6–15, Žl 21, Mt 20,1–16a
11. 8. Čt	Památka sv. Kláry, panny Joz 3,7–10a.11.13–17, Žl 114, Mt 18,21–19,1	18. 8. Čt	sv. Helena Sd 11,29–39a, Žl 40, Mt 22,1–14
12. 8. Pá	sv. Euplus Joz 24,1–13, Žl 136, Mt 19,3–12	19. 8. Pá	sv. Jan Eudes, kněz Rt 1,1.3–6.14b–16.22, Žl 146, Mt 22,34–40
13. 8. So	sv. Poncián a Hippolyt, sv. Jan Berchmans Joz 24,14–29, Žl 16, Mt 19,13–15	20. 8. So	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve Rt 2,1–3.8–11; 4,13–17, Žl 128, Mt 23,1–12
21. 8. Ne	21. neděle v mezidobí Iz 22,19–23, Žl 138 Řím 11,33–36, Mt 16,13–20	28. 8. Ne	22. neděle v mezidobí Jer 20,7–9, Žl 63 Řím 12,1–2, Mt 16,21–27
22. 8. Po	Památka Panny Marie Královny I Sol 1,1–5.8b–10, Žl 149 Mt 23,13–22	29. 8. Po	Památka Umučení sv. Jana Křtitele Jer 1,17–19, Žl 71, Mk 6,17–29
23. 8. Út	sv. Růžena z Limy, panna I Sol 2,1–8, Žl 139, Mt 23,23–26	30. 8. Út	sv. Fia kr I Sol 5,1–6.9–11, Žl 27, Lk 4,31–37
24. 8. St	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola Zj 21,9b–14, Žl 145, Jan 1,45–51	31. 8. St	sv. Rajmund Kol 1,1–8, Žl 52, Lk 4,38–44
25. 8. Čt	sv. Ludvík, sv. Benedikt a druhové I Sol 3,7–13, Žl 90, Mt 24,42–51	1. 9. Čt	sv. Jiljí Kol 1,9–14, Žl 98, Lk 5,1–11
26. 8. Pá	ct. Martin Středa I Sol 4,1–8, Žl 97, Mt 25,1–13	2. 9. Pá	sv. Justus Kol 1,15–20, Žl 100, Lk 5,33–39
27. 8. So	Památka sv. Moniky I Sol 4,9–11, Žl 98, Mt 25,14–30	3. 9. So	Památka sv. Řehoře Velikého Kol 1,21–23, Žl 54, Lk 6,1–5
		4. 9. Ne	23. neděle v mezidobí Ez 33,7–9, Žl 95 Řím 13,8–10, Mt 18,15–20
		5. 9. Po	sv. Viktorin (Vítězslav) Kol 1,24–2,3, Žl 62, Lk 6,6–11
		6. 9. Út	sv. Magnus Kol 2,6–15, Žl 145, Lk 6,12–19
		7. 9. St	sv. Melichar Grodecký Kol 3,1–11, Žl 145, Lk 6,20–26
		8. 9. Čt	Svátek Narození Panny Marie Mich 5,1–4a (Řím 8,28–30) Žl 13, Mt 1,1–16.18–23
		9. 9. Pá	sv. Petr Klaver, kněz I Tim 1,1–2.12–14, Žl 16, Lk 6,39–42
		10. 9. So	bl. Karel Spinola, kněz a mučedník I Tim 1,15–17, Žl 113, Lk 6,43–49

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctidenní vydáváný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Bc. Mária Pešeková, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

